

OMAN HALLITUKSEN TAPPIOSTA IMPERIALISTISESSA SODASSA

Vallankumouksellinen luokka ei voi olla toivomatta taantumuksellisessa sodassa tappiota omalle hallitukselleen.

Tämä on selviö. Ja sen kiistävät vain sosialishovinistien tietoiset kannattajat tahi heidän avuttomat apurinsa. Edellisten joukkoon kuuluu esim. Semkovski Organisaatiokomiteasta (sen „Izvestija”, № 2). Jälkimmäisten joukkoon — Trotski ja Bukvojed¹⁰⁹ ja Saksassa Kautsky. Venäjän tappion toivominen, — kirjoittaa Trotski, — on „aivan aiheeton ja millään puolustelematon myönnytyks sosialipatriotismin poliittiselle metodologialle, sosialipatriotismin, joka salaa vaihtaa sotaa ja sen aiheuttaneita olosuhteita vastaan käytävän vallankumouksellisen taistelun nykyisissä oloissa peräti mielivaltaiseen suunnistautumiseen pienimmän pahan linjaa” („Nashe Slovo”, № 105).

Siinä mallinäyte mahtipontisista korulauseista, joilla Trotski aina puolustelee opportunistia. „Sotaa vastaan käytävä vallankumouksellinen taistelu” on tyhjä ja sisällyksätön huudahdus, johon II Internationalen sankarit ovat mestareita, — jos tuolla taistelulla ei tarkoiteta vallankumouksellista toimintaa *omaa hallitusta* vastaan myös sodan aikana. Kun hiukankin ajattelee, niin käsittää tämän. Sodanaikainen omaa hallitusta vastaan suunnattu vallankumouksellinen toiminta ei tietenkään merkitse yksinomaan hallituksen tappion toivomista, vaan tosiasiallisesti se merkitsee ehdottomasti ja kiistattomasti myös tuollaisen tappion aikaansaamisen auttamista. („Tarkkaavaiselle lukijalle”: tämä ei merkitse lainkaan sitä, että pitäisi

„räjäyttää siltoja”, järjestää epäonnistuneita sotalakkoja ja yleensä auttaa hallitusta lyömään vallankumoukselliset.)

Yrittäessään selviytyä asiasta korulauseilla Trotski eksyi kolmen petäjän keskelle. Hänen mielestään Venäjän tappion toivominen *merkitsee* Saksan voiton toivomista (Bukvojed ja Semkovski esittävät suoremmin tämän heidän ja Trotskin yhteisen „ajatuksen”, oikeammin sanoen: typeryyden). Ja tätä Trotski pitää „sosialipatriotismin metodologiana”! Niiden ihmisten auttamiseksi, jotka eivät osaa ajatella, Bernin päätöslauselmassa („Sotsial-Demokratin” 40. numero)* selitetään: *kaikissa* imperialistisissa maissa proletariaatin tulee nyt toivoa tappiota omalle hallitukselleen. Bukvojed ja Trotski katsoivat parhaaksi sivuuttaa tämän totuuden, mutta Semkovski (opportunisti, joka toistamalla avomielisen naiivisti porvarillisia ratkiviisauksia tuo työväenluokalle hyötyä enemmän kuin kukaan muu), Semkovski „sanoa pöläytti herttaisesti”: se on typeryyttä, sillä voittaa voi joko Saksa tai Venäjä („Izvestijan” 2. numero).

Ottakaa Kommuunin esimerkki. Saksa voitti Ranskan, Bismarck ja Thiers voittivat työläiset!! Jos Bukvojed ja Trotski miettivät asiaa, niin he näkisivät, että *he* ovat *hallitusten ja porvariston* käymän sodan kannalla, s.o. he matelevat „sosialipatriotismin poliittisen metodologian” edessä, Trotskin mutkikasta kieltä käyttäksemme.

Sodan aikana tapahtuva vallankumous on kansalais-sotaa, ja hallitusten sodan *muuttamista* kansalais-sodaksi helpottavat toisaalta hallitusten sotilaalliset vastoinkäymiset („tappio”), mutta toisaalta — *on mahdotonta* todella pyrkiä tuollaiseen muuttamiseen jouduttamatta samalla tappion tuloa.

Shovinistit (yhdessä Organisaatiokomitean ja Tshheidzen ryhmän kanssa) kieltäytyvätkin tappio-„tunnuksesta” sen vuoksi, että *vain* tämä tunnus *yksin* merkitsee johdonmukaista kutsua vallankumouksellisiin tekoihin omaa hallitusta vastaan sodan aikana. Ja taas ilman tuollaisia tekoja miljoonat ultrrra-vallankumouksellisetkaan korulauseet sodasta „sotaa ja olosuhteita j.n.e.” vastaan eivät maksa palanutta penniäkään.

* Ks. tätä osaa, s. 150. *Toim.*

Ken haluaisi vakavissaan kumota „tunnuksen” oman hallituksen tappiosta imperialistisessa sodassa, hänen pitäisi todistaa jokin näistä kolmesta asiasta: joko 1) se, että vuosien 1914—1915 sota ei ole taantumuksellista; tai 2) se, että vallankumous sen yhteydessä on mahdoton; tahi 3) se, että vallankumoukselliset liikkeet *yhdessäkään* sotivassa maassa eivät voi vastata toisiaan eivätkä auttaa toinen toistaan. Viimeinen ajatus on erittäin tärkeä Venäjän suhteen, sillä Venäjä on takapajuisin maa, jossa sosialistinen vallankumous ei voi tapahtua välittömästi. Juuri sen vuoksi venäläisten sosialidemokraattien piti ensimmäisinä esittää tappio-„tunnuksen” „teoria ja käytäntö”. Ja tsaarihallitus oli aivan oikeassa siinä, että VSDT:n Duumaryhmän agitaatio — Internationalessa *ainoa* näyte ei ainoastaan parlamenttioppositiosta, vaan myös todella vallankumouksellisesta agitaatiosta joukkojen keskuudessa omaa hallitusta vastaan — että tämä agitaatio heikensi Venäjän „sotilaallista mahtia”, joudutti sen tappiota. Se on tosiasia. On typerää kiertää sitä.

Tappio-tunnuksen vastustajat yksinkertaisesti pelkäävät itse itseään eivätkä halua katsoa suoraan siihen aivan ilmeiseen tosiasiaan, että hallitusvastaisen vallankumouksellisen agitaation ja hallituksen tappion jouduttamisen välillä on erottamaton yhteys.

Voivatko Venäjän vallankumouksellinen, porvarillis-demokraattisessa mielessä vallankumouksellinen, liike ja Lännen sosialistinen liike vastata toisiaan ja auttaa toinen toistaan? Viimeisten 10 vuoden kuluessa sitä ei ole epäillyt yksikään mielipiteensä julkisesti lausunut sosialisti, ja Itävallan proletariaatin liike vuoden 1905 lokakuun 17 päivän jälkeen *tosiasiallisesti* todisti sen olevan mahdollista.

Kysykää keneltä itseään internationalistiksi nimittävältä sosialidemokraatilta hyvänsä: hyväksyykö hän eri sotivien maiden sosialidemokraattien välisen sopimuksen yhteisestä vallankumouksellisesta toiminnasta kaikkia sotaa käyviä hallituksia vastaan? Monet vastaavat, että se on mahdotonta, niinkuin vastasi Kautsky („Neue Zeit”, lokakuun 2 p:nä 1914) *todistaen* siten *täydellisesti* sosialishovinistisuu- tensa. Sillä toisaalta tämä on ilmeinen, huutava valhe, joka sotii yleisesti tunnettuja tosiasioita ja Baselin manifestia

vastaan. Ja toisaalta, jos tämä olisi totta, *niin silloin opporunistit olisivat monessa suhteessa oikeassa!*

Monet vastaavat hyväksyvänsä sen. Ja silloin me sanomme: ellei tuo hyväksyminen ole kaksinaamaista, niin on naurettavaa ajatella, että sodassa ja sotaa varten on tarpeen „muodollisuuksien mukainen” sopimus: edustajien valinta, kohtaaminen, sopimuksen allekirjoittaminen, määräpäivän ja -tunnin määrääminen! Sillä tavalla voivat ajatella vain Semkovskit. *Vain* vakavien vallankumouksellisten tekojen *esimerkin* voima, näihin tekoihin *ryhtyminen* ja niiden *kehittäminen* voivat saada aikaan sopimuksen vallankumouksellisesta toiminnasta *yhdessäkin* maassa, monista maista puhumattakaan. Ja näihin tekoihin ryhtyminen on vuorostaan mahdotonta ilman tappion toivomista ja ilman tappion jouduttamista. Imperialistisen sodan muuttaminen kansalaissodaksi ei voi tapahtua „tekemällä”, kuten ei voida „tehdä” vallankumoustaakaan, — se *verso* hyvin lukuisista ja moninaisista imperialistisen sodan ilmiöistä, eri puolista, piirteistä, erikoisuuksista ja seuraamuksista. Ja tämä versoaminen *on mahdotonta*, elleivät ne hallitukset, joille *niiden* omat sorretut luokat antavat iskuja, kärsi useita sotilaallisia vastoinkäymisiä ja tappioita.

Tappio-tunnuksesta kieltäytyminen merkitsee vallankumouksellisuutensa muuttamista tyhjäksi sanahelinäksi tahi pelkäksi kaksinaamaisuudeksi.

Entä mihin meitä kehotetaan vaihtamaan tappio-„tunnus”? Tunnukseen „ei voittoja eikä tappioita” (Semkovski „Izvestijan” 2. numerossa. Samoin *koko* Organisaatiokomitea 1. numerossa). Mutta sehän ei ole mikään muu kuin „*isänmaan puolustaminen*” tunnuksen muunnelmä. Se on juuri kysymyksen siirtämistä alalle, joka merkitsee hallituksen sotaa (hallitusten, joiden tulee tunnuksen sisällön mukaan *jäädä* entiseen asemaansa, „säilyttää asenteensa”) eikä sorrettujen luokkien *taistelua* omaa hallitustaan vastaan! Se on *kaikkien* imperialististen kansakuntien shovinismien puolustelua, kansakuntien, joiden porvarit ovat aina valmiit sanomaan — *ja sanovatkin kansalle*, — että he taistelevat „vain” „tappiota vastaan”. „Elokuun 4 päivän äänestyksemme ajatus oli: ei sodan puolesta, vaan *tappiota vastaan*”, kirjoittaa opporunistien johtaja E. David kirjassaan. „OK-laiset” asettuvat yhdessä Bukvo-

jedin ja Trotskin kanssa *täydellisesti* Davidin kannalle puolustaan tunnusta: ei voittoa eikä tappiota!

Tämä tunnus, kun syvennyttään sen ajatukseen, merkitsee „kansalaisrauhaa”, kieltäytymistä sorretun luokan luokkataistelusta kaikissa sotaa käyvissä maissa, sillä luokkataistelu on mahdotonta ilman iskujen antamista „omalle” porvaristolle ja „omalle” hallitukselle, ja iskun antaminen omalle hallitukselle sodan aikana on valtiopetosta (Bukvojedin tiedoksi!), on oman maan tappion jouduttamista. Ken hyväksyy tunnuksen „ei voittoja eikä tappioita”, hän voi vain tekopyhästi kannattaa luokkataistelua, „kansalaisrauhan rikkomista”, mutta *tosiasiallisesti* hän luopuu itsenäisestä, proletaarisesta politiikasta ja pakottaa kaikkien sotivien maiden proletariaattia täyttämään *täysin porvarillista* tehtävää: varjelemaan kyseisiä imperialistisia hallituksia tappioilta. Ainoata „kansalaisrauhan” todellisen eikä suusanallisen rikkomisen ja luokkataistelun tunnustamisen politiikkaa on se politiikka, jota harjoittaessaan proletariaatti *käyttää hyväkseen* oman hallituksensa ja porvaristonsa *vaikeuksia oman hallituksensa ja porvaristonsa kukistamiseksi*. Mutta sitä ei voida saavuttaa *eikä* siihen voida pyrkiä toivomatta tappiota omalle hallitukselle, jouduttamatta tätä tappiota.

Kun Italian sosialidemokraatit asettivat sodan aattona kysymyksen joukkolakosta, vastasi porvaristo heille — *omalta* kannaltaan katsoen ehdottomasti oikein: se on valtiopetos, ja teidän suhteen menetellään samoin kuin petturien suhteen. Se on totta, samoin kuin on totta sekkin, että taisteluhaudoissa veljeileminen on valtiopetos. Ken kirjoittaa „valtiopetosta” vastaan, kuten Bukvojed, ja „Venäjän rappiolle joutumista” vastaan, kuten Semkovski, hän on porvarillisella eikä proletaarisella katsantokannalla. Proletaari *ei voi* antaa luokkaiskua hallitukselleen eikä ojentaa (tosiasiallisesti) kättä veljelleen, „vieraan”, „meitä” vastaan sotivan maan proletaarille, *tekemättä* „valtiopetosta”, *jouduttamatta* tappiota, edistämättä „oman” imperialistisen „suur”-valtansa *luhustumista*.

Ken kannattaa tunnusta „ei voittoja eikä tappioita”, hän on tahtoen tai tahtomattaan shovinisti, hän on parhaassa

tapauksessa sovintokannalla oleva pikkuporvari, mutta joka tapauksessa proletaarisen politiikan *vihollinen*, nykyisten hallitusten, nykyisten hallitsevien luokkien kannattaja.

Tarkastelkaamme kysymystä vielä eräältä puolelta. Sota ei voi olla herättämättä joukkojen keskuudessa mitä myrskyisimpiä tunteita, jotka järkyttävät uneliaan mielenlaadun tavanomaista olotilaa. Ja vallankumouksellisen taktiikan tulee *ehdottomasti* vastata näitä uusia, myrskyisiä tunteita.

Millaisia ovat näiden myrskyisten tunteiden perusvirrat? 1) Kauhu ja epätoivo. Siitä johtuu uskonnon voimistuminen. Kirkot alkavat taas täytyä, — riemuitsevat taantumukselliset. „Missä on kärsimyksiä, siellä on uskonnollisuutta”, sanoo rutitaantumuksellinen Barrès. Ja hän on oikeassa. 2) Viha „vihollista” kohtaan — tunne, jota porvaristo (eivätkä niinkään paljon papit) varta vasten lietsoo ja joka on taloudellisesti ja poliittisesti edullinen *vain sille*. 3) Viha *omaa* hallitusta ja *omaa* porvaristoa kohtaan — kaikkien tietoisien työläisten kokemana tunne, työläisten, jotka toisaalta ymmärtävät, että sota on imperialismin „politiikan jatkoa”, ja vastaavat siihen luokkavihollistaan kohtaan tuntemansa vihan „jatkamisella”, ja jotka toisaalta ymmärtävät, että ilman vallankumousta *omaa* hallitusta vastaan tunnus „sota sodalle” on kulunut korulause. Ei voida lietsoa vihaa omaa hallitusta ja omaa porvaristoa kohtaan toivomatta niille tappiota, — eikä voida olla *e i*-kaksinaamainen „kansalais-(=luokka-)rauhan” vastustaja lietsomatta vihaa omaa hallitusta ja omaa porvaristoa kohtaan!

„Ei voittoja eikä tappioita” tunnuksen kannattajat ovat tosiasiallisesti porvariston ja opportunistien kannalla, he „eivät usko”, että omia hallituksiaan vastaan suunnattu työväenluokan kansainvälinen vallankumouksellinen toiminta on mahdollista, he *eivät halua* auttaa sellaisen toiminnan kehkeytymistä — sellaisen tehtävän toteuttamista, joka on eittämättä vaikea, mutta ainoa proletaarin arvon mukainen, ainoa sosialistinen tehtävä. Nimenomaan takapajuisimman sotivan suurvallan proletariaatin piti, varsinkin saksalaisten ja ranskalaisten sosialidemokraattien häpeällisen petoksen vuoksi, esittää puolueensa kautta vallankumouksellinen taktiikka, jota on aivan mahdoton noudattaa ilman oman hallituksen „tappion jouduttamista”,

mutta joka yksin vain johtaa Euroopan vallankumoukseen, lujaan sosialismin rauhaan, ihmiskunnan vapautumiseen nykyisiltä kauhuilta ja onnettomuuksilta, metsäläistymiseltä ja villiintymiseltä.

*„Sotsial-Demokrat“ № 43,
heinäkuun 26 pnä 1915*

*Julkaistaan „Sotsial-Demokrat“
lehden tekstin mukaan*